

SÁNTA MIRIÁM

A csúcs fele

I.

Két szem közt a távolság: az ornyereg.
Elindul és szemközt a hegy,
lábában is úgy kering a vér,
mint csúcs felett a felhők.
Nem vár senkit, egyszerűbb az út –
talp alatt a föld története morzsolódik kövekké.
Gördülésük aprólékos, szaggatott,
mint szívében a dadogás,
hisz torkában dobog.
Két csúcs közt a távolság: hegygerinc,
az ornyereg, a szemgödör,
a csontvelő a hátban,
a lábban az élvezet hogy érkezik.

Nem vár senkit, egyszerűbb deréktól lefele
készenlétben tartani a csontot, mely emlék érzetére fordul,
mikor a sziklára felérve széttárulva lepihen.

II.

Kis szirt alatta, mintha székre ülne, átölelné de nincs ott,
egyedül jött, csak az út hajtotta, a cél nem érdeke.
Nincs ki nekidőljön, terpesze üres,
térdei alatt fúj a szél. Két szem közt a távolság: ornyereg.
Két hegycsúcs közt ő a távolság.
Távolság benne a két térde között megbújó test emléke.